

CSEPPBEN A VÍZ
POSZTFÓLIÓ

CSEPPBEN A VÍZ

POSZTFÓLIÓ

JELEN KIADVÁNY A ZEN AKADÉMIA SZELLEMI MŰHELY ÉS MŰVÉSZETI ISKOLA POSZTJAINAK TEMATIKUS GYŰJTEMÉNYE. JELEN POSZTFÓLIÓ TÉMÁJA A VÍZ, AMELYRE A ZEN MŰVÉSZETEKHEZ KAPCSOLÓDÓ EREDETI ALKOTÁSAINK HANGULATOKBAN, SZÍNEKBEN, FORMÁKBAN ÉS SZAVAKBAN REZONÁLNAK. REMÉLJÜK, HOGY ÉLVEZETES SZEMLÉLŐDÉSRE AD ALKALMAT VÁLOGATÁSUNK.

WWW.FACEBOOK.COM/ZENAKADEMIA
WWW.ZENAKADEMIA.HU

ZEN PARAFRÁZISOK

DOBOSY ANTAL SOROZATA

NAP A FELHŐK MÖGÖTT /

ZEN PARAFRÁZISOK SZARAHA KIRÁLYI ÉNEKEIHEZ – 10.

SZÖVEG: DOBOSY ANTAL

FOTÓ: [HTTPS://WWW.PEXELS.COM/PHOTO/SAND-3102378/](https://www.pexels.com/photo/sand-3102378/)

Az ökörlábnyoma
vízzel telítődik,
majd magától kiszárad.

A magunk lábnyomai
megtelnek színnel, hanggal,
ízzel, szaggal, gondolattal.

Ha helyesen lépünk,
a lépés tisztán megmarad.

SZUMINAGASI

LEBEGŐ TUS

RÉSZLET SZEREMLEY ANETT: LEBEGŐ TUS – BETEKINTÉS A SZUMINAGASI VILÁGÁBA C. CIKKBŐL
/ZEN TÜKÖR MAGAZIN 18. SZÁM – 2020. TAVASZ/

FOTÓ ÉS SZÖVEG: SZEREMLEY ANETT

„...Egy magasabb peremű tálcába annyi vizet töltünk, hogy a vízoszlop nagyjából két centiméter legyen. Hagyjuk, hogy a víz hullámai lecsillapodjanak.

Miközben ezt várjuk, megfigyelhetjük a légzésünket. Ahogy a víz hullámai elülnek, a légzésünk is elmélyül. Elég egy apró mozdulat, ami meglöki az asztalt, vagy egy könnyű fuvallat, és a hullámok újra fodrozódni kezdenek a tálcában. Ez egy érzékeny felület. Érzékeny minden mozdulatunkra, így híven tükrözi is azokat.

Miközben így figyelünk a külső-belső rezgésekre, felkészülünk a tus lebegtetésére. Végiggondolhatjuk: mit szeretnénk, mi legyen? Két szilke van előttünk, az egyikben tus, a másikban diszpergens anyag, pl. folyékony, vízzel hígított mosogatószer. Bal és jobb kezünkben egy-egy ecset. Először a tusba mártjuk az egyik ecsetet, majd a vízfelülethez közelítve arra óvatosan ráengedjük úgy, hogy érintse azt. Minél tovább időzünk itt, a tusfolt annál nagyobb lesz. Ha úgy látjuk, már elég nagy, felemeljük az ecsetet, ezzel elengedjük a vízfelületet.

A másik ecsetet a mosogatószerbe mártjuk, majd ezt is óvatosan ráengedjük a vízfelületre, mondjuk a tusfolt közepére. Ezzel szétoszlatjuk a tusfoltot, amiből egy gyűrű keletkezik. Ha növelni szeretnénk a gyűrűt, tovább időzünk ennél a lépésnél és kicsit ott tartjuk még a felületen az ecsetet. Jöhet a következő mozdulat.

Még egy tusfolt, amit a gyűrű közepébe is engedhetünk, vagy a gyűrűn kívül is elhelyezhetjük valahol a vízfelszínen, amit újfent szétoszlatunk mosogatószerrel. Ekképpen váltogatva a tus- és mosószerfoltokat – a fekete és az átlátszó, a van és a nincs, a legyen, és a ne legyen, a teli és az üres világot – érdekes mintázatokat képezhetünk, melyeket az ecsetmozdulatok finom ritmusa tovább alakít.

Olyan ez, mint egy táncelőadás. Mikor lesz vége a darabnak? Mikor érezzük úgy, hogy nem teszünk több mozdulatot? Akárhogy is, egyszer csak letesszük az ecsetet, és még egy kicsit elmerenghetünk a lebegő világon, az úszó képen. Ami még mozog. Ami még változik. Azután eljön a merítés pillanata, amikor lassan ráhelyezzük a papírt a víztükörré. Várunk, hogy felfogja a mintázatot, majd óvatosan, két sarkánál fogva kiemeljük a vízből. Kicsit lecsepegtetjük a merített papírt, majd hagyjuk megszáradni az itatóson. Íme, a pillanatfelvétel, a már nem mozduló kép.

Ami tovább mozdíthat rajta, az a szemlélődő tudat odafordulása. Az érdeklődés. Nem a tudó, hanem a nem-tudó tudat tágassága. Ez felébresztheti bennünk újra a kérdezőt, ami további alkotásra inspirálhat minket. Ha ilyenkor a tálcára vetnénk egy pillantást, láthatnánk, hogy a merítés által felborzolt, újra nyugodt felszínen egy márványos „filmréteg” keletkezett.

Támadhatna olyan ötletünk, hogy lemerítjük ezt a réteget is. Így egy halványabb, márványos felületet kapnánk. Ezzel a második merítéssel kvázi „lehúznánk még egy bőrt a témáról”. Ám dönthetnénk úgy is, hogy felviszünk újabb és újabb tus és mosószerfoltokat a felületre, tovább alakítva a témát. Mint ahogy az életben is, a látható előzményekre építenénk új világokat, amiben az esetlegesség és a tudatosságunk írja a forgatókönyvet.”

SAKUHACSI

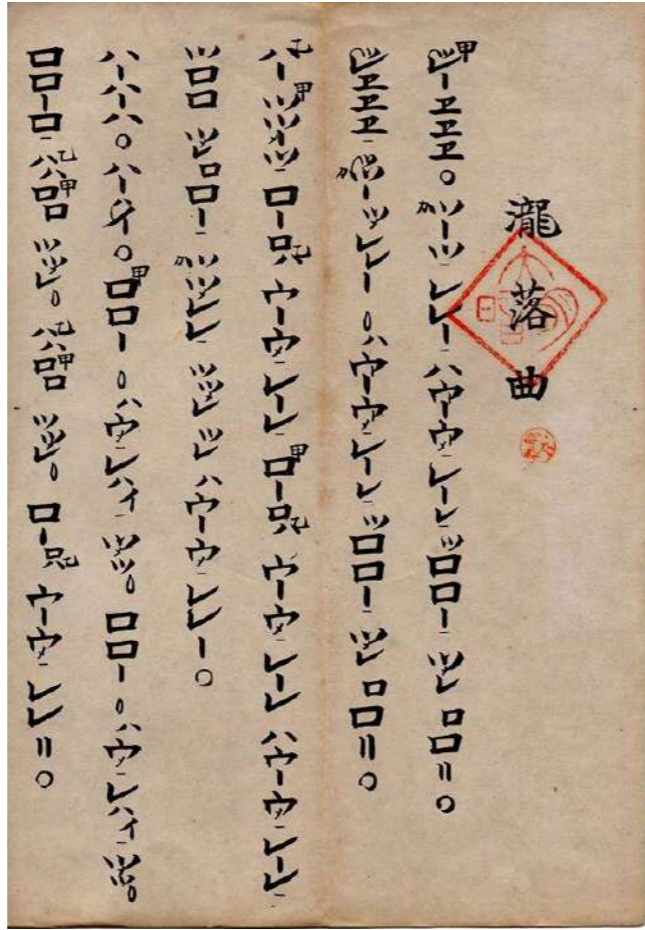
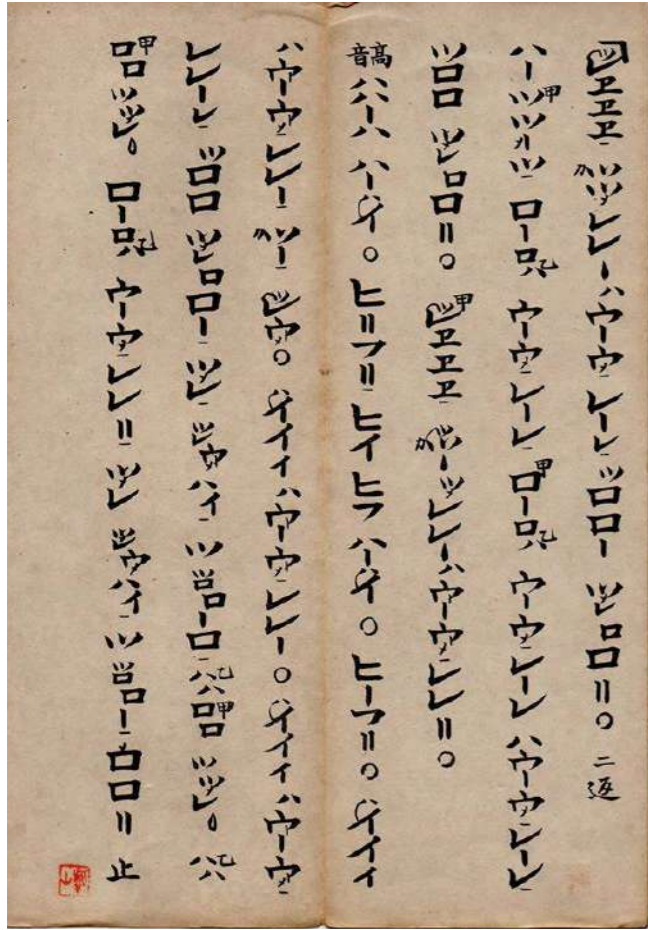
KENÉZ LÁSZLÓ SOROZATA

TAKIOCSI – A VÍZESÉS HANGJA

SZÖVEG ÉS FOTÓ: KENÉZ LÁSZLÓ

Ha egyvalamit szabadna csak megneveznünk a japán kultúra lelkeként, bizonyosan a természet lenne az; az emberi világ egyetlen szeglete sem nélkülözheti Japánban a kötődést a kultúrán túli, tisztán érzéki világhoz. E kötődést a művészet mint az érzékiség kultúrája jeleníti meg a legnyilvánvalóbb módon, különös tekintettel a zen művészetekre, amely alkotásaiban maradék nélkül hozza közös nevezőre a csan, a taoizmus és a sintó természetkultuszát.

A sakuhacsi, a japán bambuszfuvola is a természet nyelvén beszél, hangja a bambuszlevelek között fúvó szélé. A hangszer a zen buddhizmus kolostoraiban nyerte el ma is ismert formáját, s e kolostorokban született az a több száz különféle darabot és variációt tartalmazó repertoár is, amelynek megszólaltatása egy külön szerzetesrend privilégiuma volt. Nemcsak a hangszer hangja, de e hagyományos repertoár számos darabja is a természethez kapcsolódik, miként az a darab is, amelynek kottája itt látható, s amelynek címe a Bukdácsoló vízésés, avagy kaszkád (滝落, takiocsi).

A fentiek ellenére a sakuhacsidarabok, illetve általában a zen művészetek célja nem a természet utánzása. A természet ihlette művek nem ábrázolások, ahogyan a zenedarabok sem programzenék, és a különféle természeti hangokat imitáló technikák sem azért szólnak meg a hangszeren, hogy a hallgatóságban a természet hangulatait idézzék fel. A sakuhacsidarabok zen buddhista gyakorlatok, amelyek különféle módokon segítik a szellemi úton való előrehaladást. A természet ihlette darabok is ilyenek, s ezek megszólaltatásakor az igazi kihívást nem az jelenti, hogy a játékos sikeresen legyűrje a zenei és hangszerteknikai nehézségeket, mivel ez a kitartó gyakorlás révén bizonyosan meg fog történni, bár mellékesen.

Az igazi kihívást a természeti darabok esetén annak a különbségtételnek a felszámolása jelenti, amely bennünket a természettől, vagy ami a zen buddhizmusban egy vele, a megvilágosodástól, a szatoritól elválaszt. A természet egyszerűen az, ami. A gyakorló azonban, amikor a természet hangját megszólaltatja, sem a természet, sem pedig saját maga, legalábbis mindaddig nem, amíg önmagát a természettől, a maga keltette hangot a természet hangjától megkülönbözteti. A játékosnak így nem megszólaltatnia kell a vízesés hangját, hanem a vízeséssé, a vízesés hangjává kell válnia.

S hogy miként?

Talán kibúvónak tűnik a válasz, de a dolog mikéntje nem elméleti kérdés, hanem gyakorlati, ahogyan a zen maga is gyakorlat, nem pedig teoretikus probléma. Szituáción kívül ugyanis nincs megoldás, mert nem kitalálni kell valamit fejben, hanem megvalósítani azt egész valónkban, testestül-lelkestül-elméstül helyzetbe hozva magunk, úgy, hogy a szituáción belül maga a probléma is eltűnjön, hiszen amíg ez tölti be a tudatot, addig a feladat megoldhatatlan.

S hogy mi marad így a művészetből a hallgatóságnak?

A szatori nem kevesek kiváltsága; egy villanásra mindannyiunkhoz beköszönhet akár egyetlen hangban is, legyen az a természeté, épp egy vízesése vagy akár egy hangszeré. Nem a pillanat vagy a pillanatok sorának megteremtése azonban a kulcs, hanem a pillanat megtartása. Akár játszik valaki a hangszeren, akár csak hallgatja, tovább kell éltetniük azt, amivé közben váltak, vissza kell térniük a világba vele és természetté kell ojtaniuk minden emberit, hogy a kultúra élővé, s ne természetellenessé váljon.

VERSIDŐ

KÁROLYI ORSOLYA ÉS FITTLER ÁRON SOROZATA

ŐSZÉJI HOLD

SZÖVEG, FORDÍTÁS ÉS FOTÓ: FITTLER ÁRON

AZ ŐSZ VÉGI TÁJAT A TACUTA FOLYÓ
KÉPÉN KERESZTÜL ÉNEKELTE MEG

– CURAJUKI –

Minden évben sok
színes levelet sodor
Tacuta folyó:
torkolata tán az ősz
legvégső állomása?

(RÉGI ÉS ÚJ DALOK GYŰJTEMÉNYE, ŐSZI DALOK
MÁSODIK KÖTETE, 311.)

A HOSSZÚ HÓNAP UTOLSÓ NAPJÁN,
ŐINÁL KÖLTÖTTE

– CURAJUKI –

Esti holdsarló:
Sötét-Homályos hegyen
síró őzeknek,
miközben hangja hallik,
be is alkonyul az ősz?

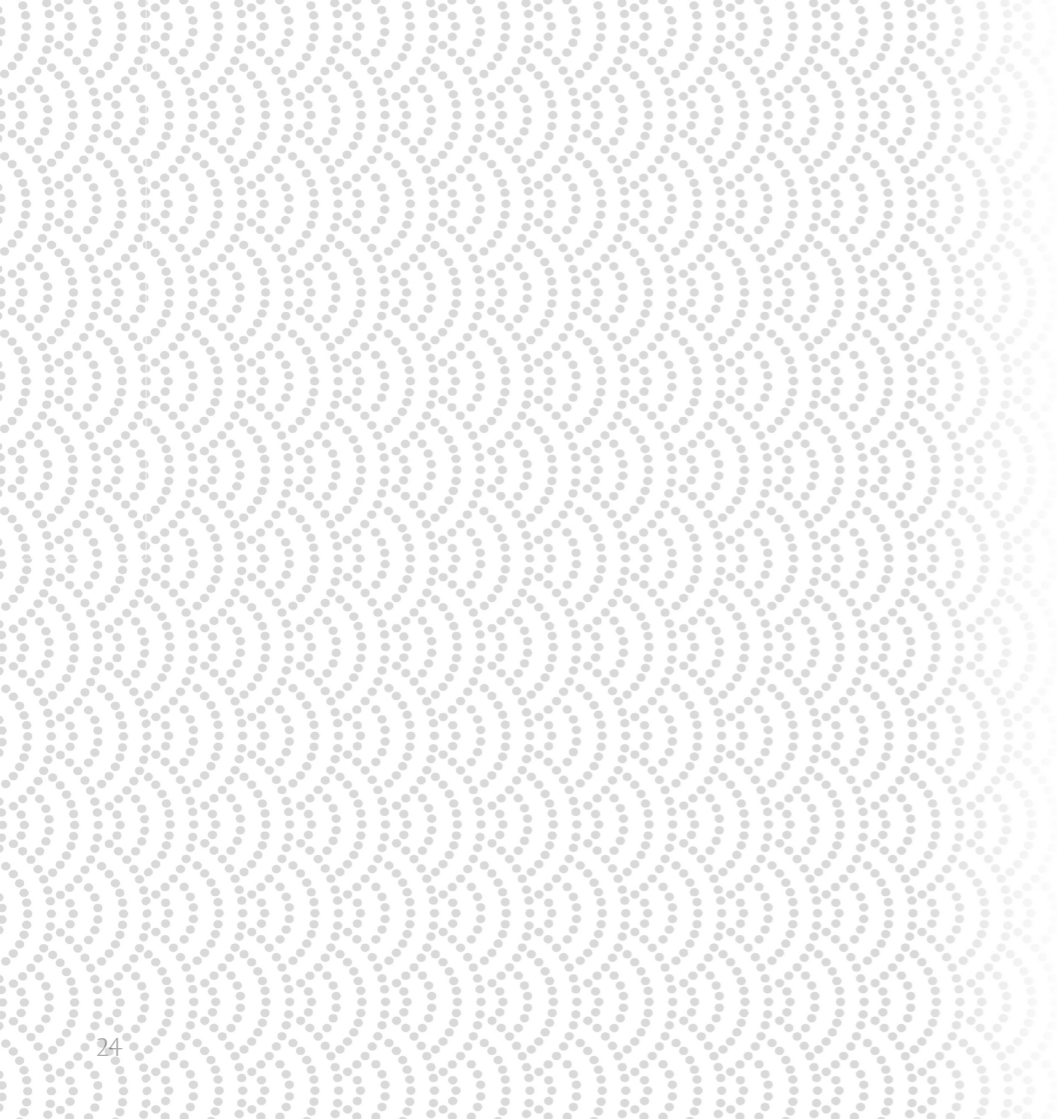
(RÉGI ÉS ÚJ DALOK GYŰJTEMÉNYE, ŐSZI DALOK
MÁSODIK KÖTETE, 312.)

KI NO TOMONORI HALÁLAKOR
KÖLTÖTTE

– CURAJUKI –

Arra gondolok,
holnapot sem érem meg,
de máma, amíg
le nem megy a nap, csakis
őt siratom szüntelen.

(RÉGI ÉS ÚJ DALOK GYŰJTEMÉNYE, BÁNAT DALAI,
838.)

Novemberben Japánban is beköszönt a hideg idő, a fák levelei színes köntöst öltenek. A Heian-korban a hosszú hónap (nagacuki, 長月), azaz a holdnaptár szerinti kilencedik hónap (a Gergely-naptár szerint nagyjából az októbernek felel meg) az őszt végét jelentette, a tizedik hónapban elkezdődött a tél. Az őszt végének egyik jellegzetes, akkoriban és ma is kedvelt tájelemei a színes levelek, melyekhez sok híres hely kapcsolódik. Az egyik ezek közül az első versben szereplő Tacuta folyó (Tacutagava, 竜田川, lásd a képen), mely a mai Nara prefektúra területén (a Heian-korban Jamato tartomány) található, és igen sok vakában megénekelték az annak vizén úszó őszi leveleket.

A második versben található Ói az Ói folyó (Óigava, 大堰川) környékét jelenti, azon belül is az Arasijamának nevezett területet, ahova ma is rengeteg turista látogat el, hogy a folyó menti hegyek és a környező buddhista templomok kertjében megcsodálják a színes lombokat. A Sötét-Homályos hegy, azaz az Ogura-hegy (Ogurajama, 小倉山) is itt található, melynek környékére az őszt végi napokon ugyancsak szívesen látogattak ki a Heian-kori arisztokraták és a császári család tagjai. Bár Curajuki versében nem szerepelnek őszi levelek, az Ogura-hegy szintén ezekről híres.

ZEN KALLIGRÁFIA
GÁNC S NIKOLASZ SOROZATA

JÚNIUS –
MINAZUKI (水無月)

KALLIGRÁFIA ÉS SZÖVEG: GÁNC S NIKOLASZ

A júniust jelölő minazuki (水無月) kifejezés könnyen becsaphat minket, hiszen a kandzsik külön-külön ismert jelentése alapján azt gondolhatnánk, hogy azt jelenti, „víz nélküli hónap”.

Ebben az esetben azonban ennek éppen az ellenkezője az igaz. Ugyan a mu (無) kifejezés mindenkor arra utal, hogy valami hiányzik, vagyis „nincs”, a június nevében azt jelenti, amikor a rizsföldek tele vannak vízzel – hiszen éppen ez esős évszak, a tsuyu (梅雨) közepén járunk.

Ebben az időszakban mindenhol gyönyörű hortenziák virágoznak, amely Japánban rendkívül közkedvelt virág. Ha egy igazán csodálatos, virágokkal teli helyre szeretnénk elmenni, akkor érdemes ellátogatnunk Kamakurában a Haszederába (長谷寺), a Tiszta Föld buddhista iskola, a dzsódo-sú (浄土宗) kolostorába.

Júniusban gyönyörű hortenziákat láthatunk, de bármilyen hónapban érkezünk is, mindig valamilyen virág csodálatos virágzása fogad minket a Haszederában, nem beszélve a világ legnagyobb faszobráról, a tizenegy fejű Kannon (観音) szoborról, amely a legenda szerint 721-ben készült egy szent fából, vagy éppen a Kannon múzeumról, a külön szútramásolásra kialakított térről és így tovább.

KERTMŰVÉSZET

GYŐRI PÉTER SOROZATA

KARESZANSZUI – A SÁRKÁNYKAPU VÍZESÉS

SZÖVEG: GYŐRI PÉTER

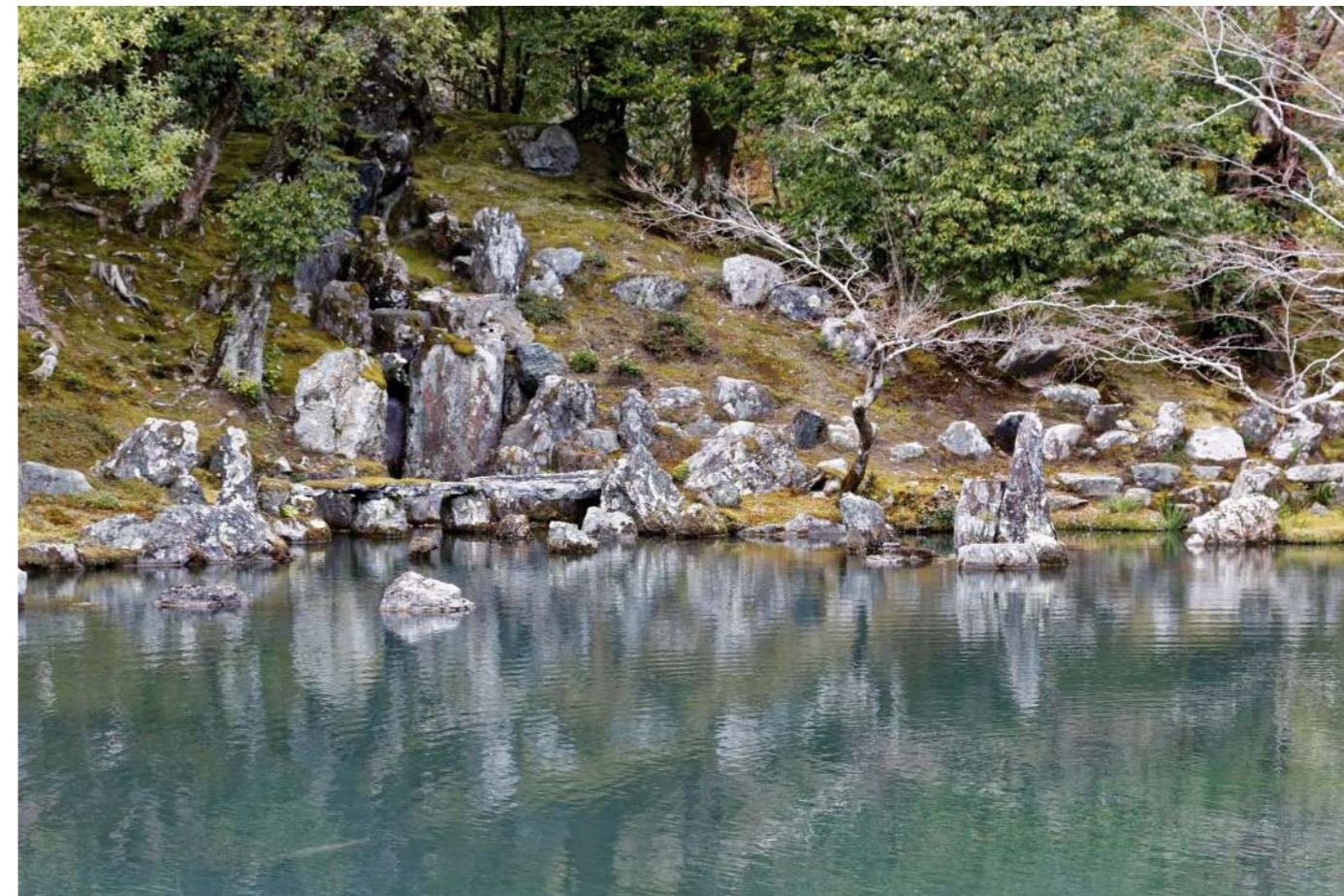
FOTÓ: [HTTPS://COMMONS.WIKIMEDIA.ORG/WIKI/FILE:250208_TENRYU-JI_KYOTO_JAPAN04S3.JPG](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:250208_TENRYU-JI_KYOTO_JAPAN04S3.JPG)

[HTTPS://COMMONS.WIKIMEDIA.ORG/WIKI/FILE:ARASHIYAMA_3-25_\(25886527023\).JPG](https://commons.wikimedia.org/wiki/File:ARASHIYAMA_3-25_(25886527023).JPG)

A „Sárkánykapu vízesés” témája egy japánkertben megjelenő, tudatosan megformált vízesés-motívumra épül. A kőből komponált vízesés nem csupán tájképi dísz, hanem jelentéshordozó elem: a hegyi szurdokok zúgását és a felfelé való küzdelem lendületét idézi meg a kert terében. Az értelmezés háttérében a kínai eredetű Sárkánykapu-legenda áll, amely szerint a sodrással szemben, a vízesen feljutó hal sárkánnyá alakul. A történet így a próbatétel, az áttörés és a minőségi átalakulás jelképe, vagyis annak képe, hogy a valódi változás következetes erőfeszítésből születik.

A téma másik hangsúlya arra irányul, hogy ez a motívum miként értelmezhető a zen gyakorlás és a szerzetesi élet felől. Ebben a megközelítésben a „Sárkánykapu” a kitartás, az önfegyelem és a következetes gyakorlás térben megjelenített allegóriája: a szinte lehetetlennek tűnő akadály leküzdésének mintája, amely újra és újra a belső munkára emlékezteti a gyakorlót. A vízesés így nem pusztán látványelem, hanem egyfajta környezeti tanítás is, amely a mindennapi gyakorlást segíti az állhatatosság, a visszatérés és annak felismerése felől, hogy a valódi átalakulás a végigvitt erőfeszítésből születik.

SOKATMONDÓ VIRÁGOK

KATKITS JUDIT IKEBANA MESTER SOROZATA
– KENÉZ LÁSZLÓ REFLEXIÓIVAL

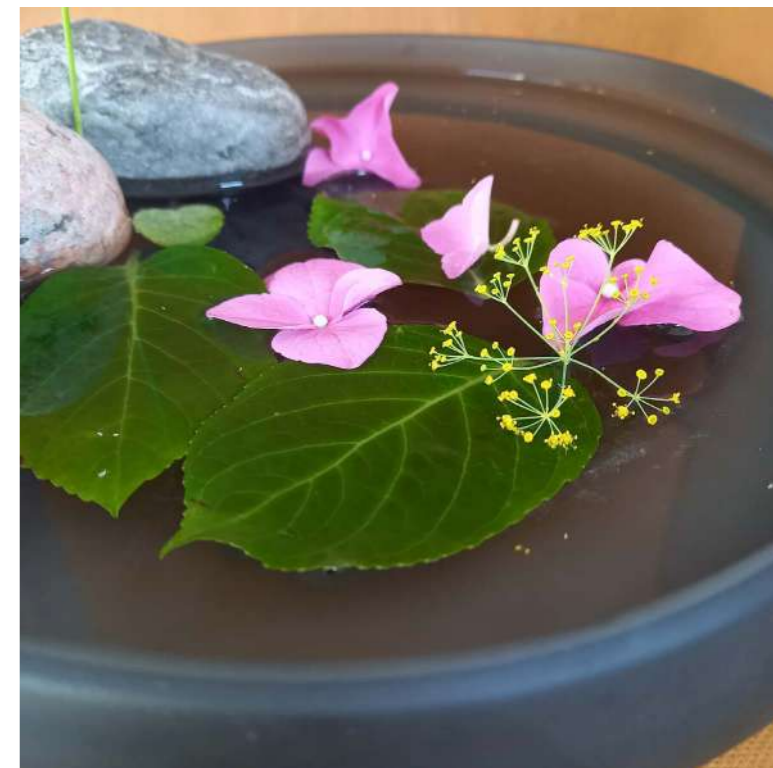
TENGERSZEM PILLANTÁS

IKEBANA ÉS FOTÓ: KATKITS JUDIT
SZÖVEG: KENÉZ LÁSZLÓ

FELHASZNÁLT NÖVÉNYEK: KAPOR ÉS HORTENZIA VIRÁGSZIRMOK ÉS LEVELEK

„Mióta a világ világ, a természet természete kettős: ad, de el is vesz. Van is mit féltetek mindig, lebegtek a vízen a mélység felett, és a felszín adományainak menedékéből nem szívesen merészkedtek az emésztő, alanti sötétbe.”

„Na persze, test nélkül könnyű ám ilyeneket mondani.”

„Hidd el, nekem is van félnivalóm, de hagyjuk ezt. Most tényleg nincs miért félni; ez csak egy kép. Próbáld meg: ne csak a lebegő virágokat nézd, ne csak a napos felét a természetnek! Nézz a víz szemébe, keresd a tekintetét, a színes fodrokra csak a szemed sarkából tekints!”

„Nincs miért félni? ,Ki sokáig a mélységbe néz, arra a mélység visszanéz’, még egy sekély tálacskából is, mint a tengerszemekből. Ami fent van, értelmet és célt fecseg, de a többiről hallgat a mély, bár tágult pupillája minden szónál beszédesebb.”

„Hidd el, tényleg nincs miért félni. Lásd egyben a természet két felét, lásd egyben a magad kettős természetét, hogy ne félj együtt hallgatni a mélyel.”

„Te mondád, mióta a világ világ, a természet természete kettős: elvesz, de ad is. Mikor a hang vízbe fül, megadatik a csend?”

SZELLEMI KERÁMIA
SZABÓ ORSOLYA SOROZATA

VÍZ MÓDJÁRA FORMÁLNI

FOTÓ ÉS SZÖVEG: SZABÓ ORSOLYA

A víz nem állapodik meg: áramlik és állandó változásban tartja mindazt, amivel kapcsolatbalép. Sosem mozdulatlan, akkor sem, amikor tó formáját ölti, vagy épp sűrű ködként ül a tájon. A víz formál és alakít, de nem hordoz magában előre meghatározott végpontot; alakulása akölcsönhatásokban bontakozik ki, olykor szinte észrevétlenül, máskor megállíthatatlan erővel.

A víz látványos emlékeztetője annak, hogy a világon minden folyamatos változásnak van kitéve.

Semmi sem állandó ebben a változásban; a hegy, ami szilárdnak és időtlennek tűnik, lassú átalakulásban van: felületén a kő aprózódik, mállik, szemcsékre hullik az eső hatására, és amit a hegy elenged, azt a víz viszi magával. Így lassan, szinte észrevétlenül válik a hegy agyaggá.

A hegy apró kőzeteinek finomra bomlott maradéka évezredek alatt képlékennyé válik. A hegy szilárdsága így emlékeztette, az idő pedig tapintható anyaggá lesz.

Ebbe a lassú átalakulásba kapcsolódunk be, amikor kezünkbe vesszük az agyagot. Az agyagon végzett első mozdulatunk tehát nem kezdet, hanem belépés egy, már zajló folyamatba: a hegy, a víz és az idő mozgásának folytatása egy másik léptékben.

Ebben a folyamatban lehetőségünk van úgy jelen lenni, mint a víz; nem előre meghatározott alakot keresve, hanem figyelemmel követve azt, ami történik, és megnyitva a teret annak a párbeszédnek, ami a kéz és az anyag között zajlik. Ebben a találkozásban nincs passzív résztvevő; a forma az agyag, a kéz és a tudat működésének egymásra hatásából bontakozik ki, és nem különül el egymástól az, ami hat, attól, amire hatnak.

Ez a fajta jelenlét nem magától értetődő. A figyelmünk könnyen előre szalad, amikor ez megtörténik, követi a kéz is; a mozdulat ekkor megelőzi azt, ami éppen történik. Ilyenkor nem az agyagra reagálunk, hanem egy elképzelt formára. Ha azonban a figyelem nem előzi meg a pillanatot, hanem benne marad, a kéz mozdulata is ehhez fog igazodni, ezáltal nem irányítani fogunk, hanem reagálni.

A víz sem különül el attól, amivel találkozik, minden egyes érintkezésben alakul és maga is alakít. Amikor agyaggal dolgozunk, ez a fajta kölcsönhatás közvetlen tapasztalattá válik, a forma pedig ennek a folyamatos párbeszédnek a lenyomataként jelenik meg. Víz módjára formálni annyi, mint nem különülni el attól, ami formálódik.

DHARMARIADÓ

PEREI MIKLÓS SOROZATA

ALFÖLDI DHARMARIADÓ, AVAGY VAN-E AZ ASZÁLYNAK BUDDHATERMÉSZETE?
A BÉKÁK (ELSŐ RÉSZ) – RÉSZLET

SZÖVEG ÉS FOTÓ: PEREI MIKLÓS

„A békák kora estétől alkonyatba mosódva, alkonyatból éjszakába terebélyesedve küldték a partalatti alvilág zenéjét a falu felvilágába, tudtára adva az embereknek, hogy a két világ közötti választóvonal csak a megkülönböztető tudat számára szükségszerű, egyébként, mint tengert és szárazföldet: egybemossa a hullámzás.

A világok közötti drasztikus különbségtétel nem ebben a jelenségben áll tehát, hol a természet élő szimbólumrendszere jelöli ki, sokszor láthatatlan jeleken át, miként kapcsolódik össze, örök egymásban-létben Ég és Föld, hanem a disztópikus vízióban, amely a táj kiszáradásában és az aszályban manifesztálódik.

A tájban az ember általi beavatkozások nyomán mára végleg kiszáradt a kanális. Mostanra, az élető víz eltűnésével, a nedves rétek szikkadt, tarackos, felrepedezett torzókká lettek. A jelenben az árnyékos, hús-ligetes facsoportok fekete-fehér kontúrokból álló karcolatokká váltak, mintha a művésznak, aki alkotta őket, okafogyottá vált volna a további ecsetvonás, s a színek, a zöldek, a barnák átköltöztek a képzelet- és emlékvilágba, a tündérek és békák mellé."

TEA

HEGYI HENRIETTA SOROZATA

TEAÁLLATKA

SZÖVEG ÉS FOTÓ: HEGYI HENRIETTA

A kínai kultúrában a teaszertartás során a teaállatka, vagy más néven 茶宠 (pinyin: chá chǒng), különleges szerepet tölt be. Ez a kis dísz tárgy lehet állatka formájú, vagy éppen híres mitológiai szereplő. Leggyakrabban pedig yixingi agyagból készül, mely jellegzetes, a kínai teaszertartás eszközeihez használt agyagtípus.

Az állatkák kiválasztása és gondozása meghatározó része a teaszertartásnak. Az állatkák általában szimbolikus jelentéssel bírnak, gondozásuk pedig szinte már művészetnek számít. Azt mondják, hogy minél több teát iszunk a teával érintkező állatkával, annál inkább kialakul köztünk egyfajta kötődés és harmónia. Ezért sokan nagyon gondosan tárolják és ápolják kedvenc teaállatkájukat.

A teaállatka általában az első felöntést, teatisztítóvizet kapja – azt a vizet, amely még megelőzi az ízlelés és beszélgetés örömét, és figyelmet kíván. A forró víz végigfut rajta, pára száll fel a testéről, mintha lélegezne. Egyes figurák – a bugyborékoló sárkánybéka, a kacagva pisilő kisfiú, a játékos vízöntő alak – szándékosan úgy készülnek, hogy a víz mozgása láthatóvá váljon rajtuk: csatornák, apró nyílások, rejtett üregek vezetik a folyadékot, így a víz nem pusztán ráömlik a kis szoborra, hanem történik vele valami. A leöntés így egyszerre tisztítás és felajánlás, játék és tanítás.

A yixingi agyag a forró gőz hatására elmélyíti színét, a tea évről évre finom rétegekben itatja át, patinát von rá – mintha a víz és az idő közösen rögzítené rajta a teázás pillanatait. Úgy tartják, a tárgy annál szebb, minél többet gondozza (teázik vele) a gazdája.

Ahogy az évszakok változnak, úgy változnak az érzések és a hangulatok. A kínai teaszertartásban a teaállatkák is hű társaink ebben az állandó változásban. Ők tanúi lehetnek a csendes pillanatoknak, a baráti találkozónak és a mély gondolatoknak. Ennek megfelelően minden egyes teaállatka történetet mesél, és egy darabka kínai kultúrát hordoz magában.

POSZTFÓLIÓ – CSEPPBEN A VÍZ
A ZEN AKADÉMIA KIADVÁNYA 2026
2. SZÁM

TARTALOMTERVEZÉS: SZEREMLEY ANETT, KENÉZ LÁSZLÓ
NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS, SZÖVEGGONDOZÁS: MAJER SZILVIA

HONLAP: [HTTPS://WWW.ZENAKADEMIA.HU/](https://www.zenakademia.hu/)

FACEBOOK-OLDAL: [HTTPS://WWW.FACEBOOK.COM/ZENAKADEMIA](https://www.facebook.com/zenakademia)

A FOTÓK, FESTMÉNYEK JELLEMZŐEN A SZERZŐK SAJÁT ALKOTÁSAI, AHOL ETTŐL ELTÉRTÜNK, JELEZTÜK.